

клено, че вуйка му го дарилъ, Ванко са заловилъ да го изтръгне отъ рѣката му; а защото бѣко го стискалъ Стоилчо, той са заловилъ на борба: тръшналь Стоилча, стѣпилъ съ кракъ

на гърдытъ му, давалъ му мущры по образа, търгалъ му космытъ, до като пусналь перото.

Стоилчо влѣзалъ въ къщи съ разрошени, изпотърганы космы и съ разбитъ носъ. „Олле! татко, извикаль той, щомъ зѣрналь баща си, ела да си отвърнешъ за мене. Проклетыя нашъ Ванко зе ми перото, тѣпка ма, рита ма, би ма кат гоздѣй! “

Но баща му намѣсто да го смили, отговориль му: „Михай са, лѣжко, тадѣва, ты